



Joan
Grossier

Dotyk
lásky

ISBN 978-80-570-5456-6

Joan Grossier

Dotyk lásky

Rok 2023

Obsah

Obsah.....	3
Predslov.....	4
Kapitola prvá.....	6
Perzeidy.....	6
Kaťa.....	21
Milostné dotyky.....	32
Hanka.....	48
Hrad.....	57
Orava.....	69
Kapitola druhá.....	82
Ad'a.....	82
Jarča.....	95
Preteky.....	108
Lyžiarsky výcvik.....	116
Večierok.....	128
Kapela.....	142
Kapitola tretia.....	150
Božka.....	150
Cesta vlakom do Prahy.....	162
Juhočeské mesto.....	169
Slnéčné ráno.....	186
Betty.....	195

Predslov

Skutočná láska sa vyskytne v ľudskom živote aj niekoľkokrát.

Niekedy sa dotkne a poštekli.

Niekedy sa len tak obtrie, ako mačka.

Niekedy znenazdajky odíde a už sa nevráti.

Niekedy zostane dlho a teší, alebo trápí dušu.

Niekedy ihneď uletí ako vánok... a zrazu sa znova vráti, aby zmenila životné osudy ľudí.

Príbehy popisované v tejto knihe sa skutočne udiali, aj keď miesta a osoby sú čiastočne pozmenené.

...ale mohlo to byť aj takto...

Kapitola prvá

Perzeidy.

Mojich krásnych šesťnásť rokov bolo neopakovateľných. Počas školských prázdnin som skoro každý víkend, chodil s kamarátmi čundrovať. Zažívali sme pri tom aj množstvo dobrodružstiev. Pri niektorých sme si občas siahli až na dno svojich síl. Bola to ale aj super zábava a dobrý spôsob odreagovania sa, od povinností všedných dní.

Podstata čundrovania spočívala v tom, že sa vytvorili malé skupinky čundrákov, ktoré putovali po krajine, na pleciach s typickým batohom vojenského typu. V batohu sme si niesli svoje predmety každodennej potreby vrátane jedla, spacieho vaku a stanu. Namiesto spacieho vaku, nám niekedy stačila len vojenská deka a namiesto stanu, len celta.

Batoh musel byť pevne zbalený, aby z neho nič nevypadlo, k čomu sa používali rôzne remienky a šnúrky. Na jeho vrchu bola obyčajne, stočená deka a neodmysliteľný zadymený kotlík. Na boku sa hompáľal ešus, čo bola trojdielna plechová vojenská šálka. Ku nášmu vybaveniu a výstroju patrila aj plechová vojenská poľná fľaša, takzvaná „feldfľaška“, ktorú niektorí lepší, mali v plstenom obale.

K mojej výbave patrila ešte cez plece prehodená, žltohnedá gitara. Bola to otlčená španielka s plechovým zvukom so zalepenými prasklinami. Keď sa stalo, že som v zápale hry roztrhol niektorú strunu, použil som na hranie aj tenký, banický drôt a hralo sa ďalej. Dostal som ju ku svojim dvanástym narodeninám a bola to kúpa z druhej ruky. Cestovala so mnou všade a bol to vlastne môj „image“. Hrával som na ulici, v parku, na nádraží a všade tam, kde sa vyskytlo nejaké publikum. Počas jedného roka som sa naučil na nej celkom slušne hrať tak, že sa to už dalo aj celkom

počúvať a moje publikum stále rozrastalo. Ako trinásťročného ma zobrali starší kamaráti, do bigbítovej kapely, ktorú mali na chemickom učilišti, kde som sa ďalej zdokonaľoval ako gitarista a spevák.

Napriek opotrebovanosti mojej gitary, sa z jej útrobov občas dali vykúziť aj tiché, romantické tóny. Tieto mi pomohli obmäkčiť srdce nejednej prisediacej dámy na lavičke v parku, alebo pri táborovom ohni.

Ako čundrácky odev sme používali väčšinou časti starých poľných uniforiem, niektoré ešte z prvej republiky. Na našich nohách boli neodmysliteľné kanady.

Chodilo sa hlavne pešo a stopom. Na väčšie vzdialenosti aj vlakom a výnimočne autobusom. Bol to v tej dobe veľmi rozšírený spôsob zábavy mladých, ktorým si dokazovali svoju samostatnosť a schopnosť prežiť v prírode.

Založili sme si čundrácku partiu, ktorej členmi boli Milan, Peter, Jano a ja.

Naše čundre boli nasmerované hlavne do okolitých kopcov lemujúcich hornonitriansku kotlinu. Do niektorých bolo treba výstupom prekonať prevýšenie aj okolo osemsto metrov. S plným batohom to bol celkom slušný fyzický výkon, takže sme si aj zašportovali a zlepšili kondíciu.

V kopcoch sme mali svoje staré miesto, blízko malej lesnej studničky z ktorej pramenila kryštálová voda. Tu sme pri plápolajúcom ohni z bukového dreva a speve v sprievode mojej otlčenej španielky, trávili voľné víkendy, ale aj pracovné dni počas školských prázdnin.

Odkukali sme tu od starších čundrákov všetko, čo nám bolo potrebné na prežitie v prírode. Čaj sme robili z jahodového lístia, ako stan nám stačila vojenská celta, alebo malá strieška z čečiny. Na spanie sme si veľmi rýchlo dokázali pripraviť z konárov pohodlné lôžko. Rástlo tam aj množstvo hříbov, hlavne masliakov a pravákov, ktoré sme volali „bukáky“, lebo rástli v bukovom lese.

Postupne sme rozširovali svoj okruh pôsobnosti. Zo začiatku to boli len bližšie ciele. Medzi prvými figurovali lokality ako zrúcanina hradu Uhrovec, vzdialená asi dvadsať kilometrov, alebo dedina Prochot, na druhej strane pohoria, lemujúceho kotlinu odkiaľ sme vychádzali. Neskoršie sme cestovali vakom aj na Oravu alebo Počúvadlo. V čase mojich šesťnásť rokov sme objavili nový cieľ našich čundrov a to priehradu vo Veľkých Uherciach.

Bola to novopostavená priehrada, ktorá mala v rámci protipovodňových opatrení zachytávať príválové vody z okolitých hôr.

Rozprestierala sa na sútoku vôd dvoch údolí, nad malebnou dedinkou ktorej dominantou bol aj pekný kaštieľ. Dookola bola obklopená miešanými lesmi. V týchto bolo vidieť, ale aj počuť a to hlavne v noci, že je tu množstvo rozmanitej zveri.

Dozvedeli sme sa o tejto veľmi peknej lokalite u kamarátov, ktorí mali v čundrovaní bohaté skúsenosti a chodievali sem už niekoľko rokov.

Nad priehradou bol malý bufet, ktorý mal terasu z udupanej hlíny, vybavenú rozkladacími stolmi a stoličkami. Okolité stromy dvíhali svojimi koreňmi udupanú zem terasy, na ktorej stáli stoly a stoličky. Keď si chcel niekto stoličku priťahnúť ku stolu, zrazu sa zložila, pretože zavadila o koreň trčiaci zo zeme, alebo o nerovnú podlahu. Dotýčaný sa tak prekvapený ocitol na zemi.

Každú chvíľku tam niekto takto spadol a niekedy stiahol na seba aj stôl s pivami. Pôsobilo to veľmi groteskne a nahlas sme sa na tom zabávali, pravdaže až do chvíle, keď sa to stalo niekomu z nás.

Ako krčmárka pracovala v tomto bufete staršia pani, ktorá sa ku nám veľmi hlásila. Jej sestra bývala totiž v meste odkiaľ sme pochádzali. Mala však slovník, za ktorý by sa nemusel hanbiť ani starý kočiš. Táto pani dokázala tak oplzlo nadávať, že aj nám to bolo trápne. Preto sme nikdy moc dlho

pri bufete nevysedávali. Po vypití dvoch pív „od smädu“, sme obyčajne rýchlo opustili tento lokál.

Priehrada ešte nebola celkom napustená. Nádrž mala zatiaľ asi len polovicu zo svojej konečnej veľkosti. Keď sme tam začali pravidelne čudovať, táborili sme z počiatku aj na miestach, ktoré boli neskoršie zatopené

Po prvýkrát sme sa na túto priehradu vybrali čundrovať na začiatku prázdnin.

Cesta ku dedine pod priehradou bola olemovaná čerešňami, ktoré tvorili ohromnú aleju a boli práve v tom období celé obsypané sladkými červenými plodmi.

Keď sme prechádzali okolo zakričal na nás starší pán, ktorý ich akurát oberal.

„Nechcete mi pomôcť chlapci?“ zostupujúc z rebríka dodal, „nebolo by to zadarmo, mám aj dobré čerešňové víno.“

Len čo zaznelo čarovné slovo „víno,“ okamžite sme zhodili zo seba batohy a v zapätí vystupovali po rebríkoch opretých o stromy.

Oberačka nám išla rýchlo. Behom dvoch hodín sme naplnili šesť, asi tridsaťkilových súdkov, ktoré mal majiteľ pripravené na automobilovom prívесе. Pritom sme sa aj dosýta najedli sladkých tmavočervených plodov.

Jano s Peťom sadli s majiteľom do auta a odišli mu pomôcť vyložiť nazberané čerešne. Ja s Milanom sme zatiaľ pomalým krokom došli ku miestu na brehu priehrady, ktoré sa nám pozdávalo ako vhodné pre náš tábor.

Vyzbierali sme kamene, ktoré nám poslúžili na obloženie budúceho ohniska. Dve rázsochy, zapichnuté do zeme oproti sebe na okraji budúceho ohniska, sme spojili stredovou tyčou z lieskového dreva a na tú zavesili kotlík.

Stan bol vedľa horského potoka s priesračnou vodou, ktorý naplňal priehradu. Vodu z potoka sme používali aj na varenie. Toto miesto, malo byť v budúcnosti tiež zaplavené vodou. Dalo sa povedať, že vlastne táboríme na budúcom dne priehrady.

Keď už bola príprava nášho tábora skoro na konci, dorazili od majiteľa čerešňového sadu aj Jano s Peťom. Už z diaľky sa smiali a každý z nich niesol za uši veľký hrniec.

„Čo ste dostali? Polievku?“ spýtal som sa, keď prichádzali k nášmu táborisku.

„No, ved' ochutnaj,“ odpovedal Peťo s vysmiatou tvárou.

„Nemal nám to čerešňové do čoho dať, tak nám to nalial do hrncov,“ dodal ešte Jano a strčil mi pod nos asi trojlitrový hrniec čerešňového vína.

„Po ceste sme museli z toho aj trochu odpiť, lebo sa nám to vylievalo,“ zdôvodnil Peťo svoju veselú náladu a vyškerenú tvár.

Odložili sme oba hrnce tesne vedľa bočnej steny stanu, aby niekto náhodou o niektorý nezakopol a nevyliat tak ich cenný obsah. Pripravili sme drevo, rozložili oheň, uvarili čaj z jahodového listu a namazali obligátne chleby. Naše prvé tradičné, táborové jedlo bol, chleba s paštétou a čaj.

„Dole, pri priehradnom múre, sa kúpu dve baby,“ povedal Peťo len tak mimochodom, keď sme dojedli.

„Jedna z nich mi je povedomá, ale nemôžem si spomenúť odkiaľ ju poznám. Videl som ich len z diaľky. Nechceli sme sa tam zastavovať, keď sme mali také plné ruky,“ dodal ešte ťažkopádnym jazykom.

„Tak sa na ne pod'me pozrieť z blízka,“ odpovedal som mu a zdvihol sa pripravený vyraziť.

„Počkaj, ja musím najskôr trochu vytriezvieť,“ odvetil mi ťažko artikulovaným hlasom.

Zhodil tackavo zo seba kanady, nohavice, tričko a prehlásil rezolútnym hlasom: „Idem si zaplávať!“

Pretože Peťo vôbec nevedel plávať, pozreli sme s Milanom na seba a nebadateľne sa uškrnuli.

Najskôr sme ho nechali nech ide, pretože z našej strany sa svah zvažoval do priehrady veľmi mierne. Voda mu siahala najskôr len po členky, potom dlho po kolená, ale keď už bol vo vode po pás, zostali sme v strehu.

„Dobre, tak už stačilo. Môžeš plávať späť,“ zakričal som za ním, ale on ako by ma nepočul, postupoval stále do väčšej hĺbky.

„Ten blbec sa tam ešte utopí!“ prehlásil Milan a obaja sme sa rozbehli do vody.

Vypitý alkohol mu dodával odvalu, ale nám bolo jasné, aké sú jeho plavecké možnosti, preto sme už nechceli riskovať. Doplávali sme k nemu, keď už bol skoro po plecيا vo vode. Milan plával ďalej, aby mu odrezal cestu do hlbšej vody a ja som zastal asi tri metre od neho.

„No dobre, tak teraz sa špičkami odraz odo dna a plávaj ku mne,“ zakričal som na neho.

Otočil sa a hrabal rukami do vody, snažiac sa urobiť nejaké to tempo. Bolo to však len také špliechanie. Potešilo ma, že aspoň nepokračuje ďalej do hĺbky. Zozadu k nemu priplával Milan a chytil ho za ruku. Peťo to vtedy asi považoval za obmedzovanie svojej slobody, preto rukou prudko trhol a trafil Milana lakt'om priamo do vrchnej pery.

Vodu, do ktorej Milan šťavnato odpľul, zafarbila krv. A ešte šťavnatejšie boli jeho nadávky.

„Vykašlem sa na teba, ty debil,“ zaklial Milan. „Človek ho ide zachraňovať a on mi za to rozbije hubu. Druhýkrát ťa tu nechám utopiť!“

Toto pravdepodobne dost' zapôsobilo aj na Peťa a poslušne sa v mojom sprievode, odobral späť k nášmu táborisku. Milan vyšiel z vody s ústami plnými krvi a nadávok. Ihneď si, zazerajúc na Peťa, vypláchol ústa čistou vodou z potoka.

Pozrel som sa na Milanove ústa. Krvácanie už pomaly prestávalo, čomu dost' pomohla aj tá studená voda z potoka. Našťastie, nebolo treba privolať lekársku pomoc, aj keď tá rana lakt'om bola presná.

Peťo si po svojom veľkom plaveckom výkone ešte hodinku pospal a keď sa prebral, bol opäť schopný triezveho uvažovania.

„Tak čo, ideme sa teraz pozrieť na tie baby pešo, alebo tam doplávame?“ obrátil som sa naňho, keď už bolo isté, že ma vníma.

„Daj pokoj s plávaním! Na tento rok mi stačilo,“ odpovedal a ja som vedel, že už je v poriadku.

Obliekli sme si košeľe, rifle, učesali hlavy a vyrazili poľnou cestou na druhý koniec priehrady.

Cesta lemovala okraj priehrady až k priehradnému múru, na ktorom sme uvideli sedieť dve dievčatá. Blížšie ku nám sedela blondínka s dlhými vlasmi spletenými do dvoch vrkočov a vedľa nej hnedovláska s rozpustenými vlasmi.

„Ahojte!“ zakričal som na dievčatá a otočiac hlavu k Peťovi ešte dodal, „to je Maruška.“

„Hovoril som, že ju poznám,“ spomenul si konečne Peťo na jeden moment, keď sme ju raz večer stretli na stanici a ja som mu ju predstavil.

„Ahoj, tak teba by som tu nečakala,“ odpovedala Maruška a dala mi dlhú pusú objímajúc ma okolo krku.

Jej guľaté prsia v mokrej podprsenke sa opreli o moju hrud' a zanechali na košeli dva mokré kruhy. Keď to zbadala, rozosmiala sa žblnkotavým smiechom, ukazujúc pritom na moju košeľu.

„Hneď som si ťa označkovala,“ pohladila mokré fľaky.

„Ani ja teba, by som tu nečakal,“ nadviazal som svoj hovor, na predchádzajúcu vetu.

„Kde sa tu beriete dievčatá?“ spýtal som sa.

Vedel som, že Maruška býva v dedine, ktorá je až na druhej strane, za kopcom lemujúcim priehradu.

„To je Renáta,“ predstavila nám hnedovlásku.

Ja som ihneď reagoval tým, že som ju pobožkal a taktiež predstavil svojho kamaráta: „To je Peťo.“

„Renáte tu býva teta. Od včerajška sme tu boli na návšteve u nej,“ vysvetľovala Maruška dôvod svojej prítomnosti v tejto lokalite.

„My sme tu na čundri, vzadu máme stan,“ odpovedal som, premeriavajúc si pohľadom krásne postavy oboch dievčat.

„Super, tak večer sa môžeme zastaviť. Teraz aj tak musíme ísť, len sme čakali než trochu uschneme,“ odpovedala zbierajúc zo zeme zložené nohavice a košeľu.

Obliekla si ju na seba, vrch plaviek si pod ňou rozviazala a zošpodu vytiahla. Pod košeľou sa roztancovali jej krásne prsia. Nemohol som odtiaľ odtrhnúť oči. Jej tvrdé bradavky pri každom pohybe kreslili z vnútra vypuklé čiary na košeli.

„Pustila som ich na voľno,“ zažartovala, keď si všimla môj očarený pohľad.

Ja som nebol schopný nič odpovedať, len som zísal na ňu a niečo nezrozumiteľne zamumlal.

„Podržiš mi to?“ spýtala sa ma podávajúc mi deku na ktorej doposiaľ sedeli. „Musím si obliecť nohavice.“

Prešli sme bližšie k stredovému múru, ktorý ju kryl zozadu. Uchopil som prstami okraje deky a roztiahol ruky, čím sa vytvorila španielska stena, za ktorou si Maruška vyzliekla plavky a obliekala nohavice.

„Nenakúkaj!“ okríkla ma s úsmevom, keď zbadala, že mám snahu pozerat' sa z vrchu na to, čo sa deje za dekou. Mokrú rukou pritom otočila moju hlavu na bok.

Vzrušilo ma to. Asi to bolo na mne vidieť, pretože rifle mi boli zrazu strašne tesné, práve v kritických miestach.

Chcel som podržať deku aj Renáte, ale Peťo sa tu nenechal odstaviť a okamžite sa postavil pred ňu, čím mi jasne naznačil, že to je jeho priestor.

Keď sa dievčatá obliekli, ja som zložil deku, ktorú mi Peťo podal. Dal som ju do veľkej plážovej tašky, v ktorej mali všetky veci.

„Tak a teraz som už aj hore, aj dole bez,“ zažartovala ešte Maruška, keď sme sa pohli. Otočila sa v páse z boka na bok, čím sa jej prsia opäť roztancovali pod košeľou.

Odprevadili sme dievčatá až na okraj priehrady, kde sa už cesta zvažovala do dediny. Rozlúčili sme sa s nimi a nabrali opäť smer k nášmu táborisku.

„Upratujte! Čakáme dámsku návštevu,“ zakričal Peťo, len čo sme prišli rýchlym krokom ku nášmu stanu.

Jano s Milanom sa na nás pozerali zahmlenými pohľadmi, nechápajúc, čo sa od nich chce. Medzitým čo sme s Peťom boli preč, tak poriadne odpili z darovaného čerešňového vína. Milan si liečil rozbitú vrchnú peru a Jano mu v tom výdatne pomáhal.

„A nechlastajte to už!“ povedal, vyberajúc z vína v hrncoch napadané ihličie. Vidiac, že ti dvaja majú už dosť, zvýšeným hlasom ešte dodal: „To bude pohostenie pre dámy!“

Večer skutočne naše dámy prišli. Videli sme ich už z diaľky prichádzať po poľnej ceste smerom ku nám. Obe mali na sebe obtiahnuté vypasované nohavice a košele uviazané na uzol pod prsiami, čo ešte zväčšilo objem ich hrudníka. Pri chôdzi sa im prsia pohojďovali, ako by mali zo zaviazanej košele vyskočiť. Vyzerali veľmi atraktívne. Oblečené takýmto rovnakým štýlom budili dojem, ako by boli sestry. Keď prišli bližšie, spustil som starý čundrácky hit: „My vás tady vítáme, už v tom zase lítáme.“ Ostatní chalani sa ihneď pridali, takže úvod vyznel veľkolepo.

Naliali sme si víno do vojenských šálok a ponúkli dievčatá. Najskôr sa trochu okúňali piť víno z ešusov, ale postupne stratili zábrany. Posadili sme sa k ohňu a spustil som koncert čundráckych piesní, za výdatnej pomoci celého osadenstva. Postupne ako sa zvečerievalo, prechádzal môj repertoár viac na romantické témy.

Okolo polnoci to u nás vyzeralo ako po boji. Milana s Janom premohlo vypité víno, takže už sladko spali v stane. Peťo sa usilovne venoval Renáte. Chvíľku sedeli s nami pri ohni a chvíľku zas boli schovaní v tieni za stanom. Odtiaľ sa ozýval Renátin smiech a Peťov hlboký hlas, ktorým